

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **M.**, nar. X., v A., naposledy bytom v zahraničí: A., t. č. Ú., zast. Advokátskou kanceláriou Š., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-475-81/PO-Ž-2008 zo dňa 5. júna 2009, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 42/2009-90 zo dňa 28. októbra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 42/2009-90 zo dňa 28. októbra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I. Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-475- 81/PO-Ž-2008 zo dňa 5. júna 2009, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (účinného od 1.12.2008, ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území

Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 2 písm. d/ a e/ a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi.

II. Argumentácia rozhodnutia Krajského súdu

Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci, t. j. že navrhovateľom udávané dôvody žiadosti nie sú dôvodmi pre udelenie azylu.

Krajský súd k námietkam týkajúcim sa neudelenia azylu uviedol, že navrhovateľ požiadal o azyl z dvoch dôvodov. Z dôvodu, že chce žiť na Slovensku so svojou manželkou a synom, a z dôvodu obavy, že mu v krajine jeho pôvodu (Alžírsko) hrozí trestné stíhanie, smrť, neľudské zaobchádzanie alebo väzenie, nakoľko je obvinený z členstva v islamských teroristických organizáciách.

Voči neudeleniu azylu z dôvodu, že chce žiť na Slovensku so svojou manželkou a synom, ktorí sú štátnymi občanmi SR, resp. voči neposkytnutiu doplnkovej ochrany z dôvodu zlúčenia rodiny navrhovateľ námietky nepodal. Krajský súd poukázal na to, že odporca správne konštatoval v napadnutom rozhodnutí, že tento dôvod jeho žiadosti je irelevantný, pretože v osobe jeho manželky či syna nejde o azylantov (resp. vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany o osoby).

K druhému prezentovanému dôvodu krajský súd uviedol, že navrhovateľ neopustil Alžírsko z dôvodu hrozby perzekúcie. O azyl požiadal z dôvodu až následne vzniknutého (počas jeho neprítomnosti v Alžírku), ktorým je jeho obvinenie v Alžírsku z členstva v teroristických organizáciách, resp. odsúdenie k doživotnému trestu za príslušnosť k teroristickej organizácii v zahraničí a na území Alžírska a za výrobu a používanie falzifikátov.

V osobe navrhovateľa teda ide o žiadateľa o azyl „na mieste“.

Bez ohľadu na uvedenú skutočnosť, predpokladom udelenia azylu je podľa krajského súdu existencia opodstatnených obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti

k určitej sociálnej skupine, pričom vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (§ 8 zákona o azyle). Vzhľadom ku skutočnosti, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl „na mieste“, pre udelenie azylu je potrebné, aby v čase podania žiadosti o azyl (resp. v čase vydania rozhodnutia o jeho žiadosti) boli naplnené všetky požadované predpoklady udelenia azylu, t. j. opodstatnenosť, obavy ako také – prenasledovanie, resp. jeho hrozba, dôvody prenasledovania uvedené v § 8 zákona o azyle.

Krajský súd poukázal na to, že navrhovateľ namietal, že mal opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodu zastávania určitých politických názorov, pričom opodstatnenosť obáv odôvodňoval rozhodnutím NS SR 2Tost/13/2008 zo 7.8.2008, podľa ktorého existujú vážne dôvody pre domnienku, že mu v Alžírsku hrozí smrť, neľudské zaobchádzanie alebo väzenie. Poukázal na skutočnosť, že jeho vydaním by došlo k porušeniu článku 3. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor).

Zastávanie určitých politických názorov odôvodňoval tým, že bol odsúdený pre politické trestné činy namierené proti alžírskemu vládne – pre jeho príslušnosť k salafistom – Salafistickej skupine pre výzvu a boj, ktorej cieľom je vytvorenie fundamentalistického islamského štátu v Alžírsku, čo je cieľ politický, pričom poukázal na skutočnosť, že nie je rozhodujúcim, či tieto ciele skutočne zastával, alebo mu boli iba prisudzované.

Navrhovateľ vyjadril v opravnom prostriedku – návrhu svoj názor, že splnil podmienky pre udelenie azylu podľa ust. § 8 (a) zákona o azyle, keďže má opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov zastávania určitých politických názorov a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže a nechce vrátiť do Alžírka.

K existencii obáv krajský súd konštatoval, že navrhovateľ v priebehu azylového konania pred odporcom prezentoval svoje obavy, ako subjektívne pocity. V danom prípade je však potrebné rozlíšiť obavy z prenasledovania z (prezentovaného) politického dôvodu (t. j. obvinenie či odsúdenie) – tieto obavy sa priamo viažu k predpokladom udelenia azylu – od obáv z prípadného zlého zaobchádzania, ku ktorému by evidentne došlo v priebehu (v danom prípade) výkonu doživotného trestu odňatia slobody – tieto obavy sa viažu k predpokladu poskytnutia doplnkovej ochrany.

K existencii opodstatnenosti prezentovaných obáv krajský súd uviedol, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť deklarovaných obáv z prenasledovania. Navrhovateľ nebol v minulosti v Alžírsku nikdy trestne stíhaný a ani prenasledovaný a to zo žiadneho dôvodu. Pokiaľ sa obáva výkonu uloženého trestu, resp. neľudského zaobchádzania v jeho priebehu, táto jeho obava smeruje do budúcnosti a za určitých okolností by bola rozhodujúcou pri posúdení otázky existencie vážneho bezprávia, ktoré by mohlo navrhovateľa postretnúť po prípadnom návrate do krajiny jeho pôvodu. Z tohto pohľadu je podľa krajského súdu potrebné vysvetľovať právny názor – rozhodnutie NS SR 2Tost/13/2008 zo 7.8.2008, ktorým navrhovateľ odôvodňoval svoju námietku voči výroku o neudelení azylu. Krajský súd tiež poukázal na skutočnosť, že sám navrhovateľ počas pojednávania na Najvyššom súde Slovenskej republiky (3.3.2009) a počas doplňujúceho pohovoru u odporcu (6.5.2009) o. i. uviedol, že A. (súdený spolu s navrhovateľom v Alžírsku) bol prepustený na slobodu a nachádzal sa v Alžírsku. Aj táto skutočnosť svedčí v neprospech preukázania opodstatnenosti obavy navrhovateľa z perzekúcie z politických dôvodov. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ bol v Alžírsku odsúdený v roku 2005 a vo Francúzsku v roku 2006, kedy uložený trest odňatia slobody aj vykonal. V prípade návratu do Alžírsku má právo na nový kontradiktórny proces, pričom navrhovateľ sa môže úspešne brániť trestnému stíhaniu či uloženiu trestu (v Alžírsku) s poukazom na to, že vo Francúzsku už má vykonaný trest. Teda aj z tohto dôvodu obava navrhovateľa nie je opodstatnenou. Navyše keďže navrhovateľ nepreukázal prenasledovanie – perzekúciu, nemôže ísť podľa krajského súdu v jeho prípade o opodstatnenú obavu z nej.

K námietke hrozby prenasledovania krajský súd uviedol, že podľa platného slovenského práva sa ním rozumie závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v:

1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia,
2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,

5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2/,
6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

Perzekúcia v zmysle citovanej charakteristiky podľa krajského súdu v konaní preukázaná nebola. Skutočnosť, že navrhovateľ bol súdený za spáchanie kriminálnych trestných činov (ako to je zrejmé z výroku odsudzujúceho rozsudku alžírskoho súdu) nie je porušením jeho základných ľudských práv, nakoľko ide o výkon štátnej moci na poli boja proti kriminalite, resp. na poli udeľovania trestov za spáchanie protiprávneho – kriminálneho činu.

Podľa názoru krajského súdu vzhľadom ku skutočnosti, že navrhovateľ bol odsúdený za účasť v aktívne pôsobiacej teroristickej organizácii a spáchanie ďalších kriminálnych činov, ani vymerania zákonom stanoveného doživotného trestu nie je možné posudzovať ako neprimeraný trest i keď ide o trest nie zanedbateľný, s poukazom na uvedené konštatoval, že v prípade navrhovateľa nebolo preukázané jeho prenasledovanie, t. j. perzekúcia. Naviac krajský súd poukázal na obsah spisu odporcu, resp. v ňom obsiahnutých materiálov z ktorých vyplýva, že podľa alžírskoho práva, čo bolo potvrdené aj oficiálne, cestou alžírskych štátnych orgánov, rozsudok vyhlásený v neprítomnosti nie je definitívnym. Po prípadnom návrate navrhovateľa do Alžírsku sa totižto vykoná nový kontradiktórny proces so všetkými zákonnými znakmi (za účasti obžalovaného – navrhovateľa) v ktorom má právo za účasti zvoleného či ustanoveného advokáta obhajovať sa a proti prípadnému rozsudku má možnosť podania riadnych či mimoriadnych opravných prostriedkov.

K námietke, že v prípade navrhovateľa ide o prenasledovanie z politických dôvodov krajský súd uviedol, že ani tento predpoklad nebol preukázaný a teda naplnený. Navrhovateľ bol v Alžírsku odsúdený za kriminálne trestné činy a nie za uplatňovanie svojich politických názorov. V tejto súvislosti súd, nad rámec tejto argumentácie, poukázal na to, že ak je osoba stíhaná za trestný čin spáchaný z politických dôvodov a trest, ktorý jej hrozí, zodpovedá rozsahom trestu stanovenému podľa právneho poriadku danej krajiny, potom samotná obava z takéhoto stíhania, resp. trestu nekvalifikuje danú osobu za utečenca.

Súd tiež poznamenal, že argumentácia navrhovateľa, že odsúdenie v neprítomnosti je v demokratickej európskej krajine neprípustné, neobstojí, nakoľko tento inštitút sa bežne používa tak v krajinách EÚ, ako aj na Slovensku. Podobne neobstojí argumentácia, že voči odsudzujúcemu rozsudku vydanému vo Francúzsku sa neodvolal iba preto, lebo by musel vo väzbe zotrvať do rozhodnutia odvolacieho súdu. Ak sa navrhovateľ cítil byť nespravodlivo odsúdeným, teda nevinným, mal využiť všetky dostupné právne prostriedky na preukázanie svojej nevinoty. Takéto jeho konanie by navonok svedčilo o proklamovanej nevine. Prijatie viny a trestu navrhovateľom svedčí však o opaku.

Na záver tejto časti odôvodnenia krajský súd zdôraznil, že v prípade navrhovateľa tento bol v Alžírsku odsúdený za kriminálne činy (účasť v teroristickej organizácii, výroba a používanie falošných dokumentov) a jeho prípadná obava z trestného stíhania či výkonu uloženého trestu nie je dôvodom na udelenie azylu.

K námietke, týkajúcej sa neposkytnutia doplnkovej ochrany uviedol, že odporca rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13c, ods. 2/ písm. d), e) zákona o azyle, z ustanovenia ktorého vyplýva, že ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

Navrhovateľ namietal, že sám odporca deklaroval istú možnosť, že v prípade jeho návratu do Alžírsku, bude vystavený hrozbe neľudského zaobchádzania. Namietal, že odporca postavil svoje odôvodnenie na dvoch súdnych rozhodnutiach (vydaných vo Francúzsku v roku 2006 a v Alžírsku v roku 2005), pričom pokiaľ ide o francúzsky rozsudok, tento neobsahuje žiadne priame dôkazy usvedčujúce jeho z účasti v teroristickej skupine a pokiaľ ide o alžírsky rozsudok, tento bol vydaný v jeho neprítomnosti, čo je neprípustné. Ďalej argumentoval prednosťou Dohovoru (konkrétne čl. 3.) pred zákonom a platnou judikatúrou ESĽP, týkajúcou sa vydávania osôb do iných štátov v rámci extradície, či ich vyhostovania.

Krajský súd uviedol, že zákon o azyle je v časti poskytovania doplnkovej ochrany konštruovaný tak, že za splnenia podmienok existencie hrozby vážneho bezprávia v prípade návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, sa tomuto udeľuje ako forma medzinárodnej ochrany tzv. doplnková ochrana ako určitý stupeň medzinárodnej ochrany. Z tejto zákonnej úpravy však existujú výnimky, ktoré možno nazvať vylučovacími klauzulami. Okrem iného

sa tento druh ochrany neposkytne (teda priamo odporcu zaväzuje k takémuto rozhodnutiu), ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. A to i v prípade, ak by všeobecne existovali dôvody k poskytnutiu doplnkovej ochrany.

Podľa krajského súdu nebolo jeho úlohou posudzovať navrhovateľa z pohľadu, či je alebo nie je teroristom. Avšak vzhľadom na informácie v spise založené z verejne prístupných zdrojov, ktoré sú v súlade aj s obsahom súdom vykonaného doplnenia dokazovania, predovšetkým však vzhľadom k obsahu výpovedí navrhovateľa, uskutočnených pred štátnymi orgánmi Slovenskej republiky, je potrebné poukázať na skutočnosť, že tak navrhovateľ, ako aj osoby s ktorými sa stýkal, sú v týchto verejne prístupných zdrojoch (ktorých sú počtom tisíce) označované za teroristov resp. za príslušníkov teroristickej organizácie GIA (Ozbrojená islamská skupina), resp. GSPC (Salafistická skupina pre výzvu a boj), resp. (podľa najnovšieho označenia) AQIM (Al Kaida pre islamský Magreb). Príslušníci tejto organizácie v minulosti pripravovali, páchali a aj v súčasnosti páchajú teroristické činy tak na teritóriu Európy, Ameriky a Afriky. Totožná argumentácia sa týka osôb s ktorými sa preukázateľne stýkal, napr.: A.D. – kľúčová postava Al - Kaidy v Európe, známy pobočník U. B.L., organizátor plánovaného bombového útoku na medzinárodné letisko v Los Angeles počas osláv milénia, R. K. – po zatknutí A. D. prevzal velenie skupiny, A. R. – odsúdený za plánovanie bombového útoku na letisko v Los Angeles, A. B. – plánovanie bombového útoku na letisko v Los Angeles, F. K. – vedúci organizácie v Kanade, odsúdený za plánovanie a vykonávanie ozbrojených prepádov vo Francúzsku v rokoch 1995 – 1996, A. Z. – kontaktná osoba organizácie.

Ako to vyplýva z obsahu rozsudku francúzskeho súdu, obsahu obžaloby a z rozsudku alžírskoho súdu a aj z výpovedí navrhovateľa na políciu, navrhovateľ mal s týmito osobami osobné styky a podieľal sa na zabezpečovaní ich činnosti rôznymi spôsobmi, ktoré možno podľa krajského súdu nazvať logistickými.

Z obsahu spisu – prednesu navrhovateľa je tiež zrejmé, že navrhovateľ odišiel z Alžírsku v roku 1991 do Talianska, Španielska, Švajčiarska, Kanady, Pakistanu, Afganistanu, Anglicka, NSR a následne opätovne do Anglicka, kde bol po druhý raz zadržaný a následne vydaný na trestné stíhanie do Francúzska, odkiaľ cez NSR a Rakúsko pricestoval

na Slovensko. Všetky tieto cesty (až na vycestovanie z Alžírsku) absolvoval na falšované dokumenty.

Z obsahu spisu odporcu a aj z verejne prístupných informácií je podľa krajského súdu jednoznačne zadokumentovaná činnosť navrhovateľa počas jeho pôsobenia – pobytu v Kanade, kde zabezpečoval logistickú činnosť tamojšej teroristickej organizácie. Podľa týchto informácií bol v júli 1998 vydaný na neho zatykač. Bol tiež podozrivý z tréningu únoscov lietadiel.

Počas pobytu v NSR, kde vystupoval pod 24 rôznymi identitami, bol odsúdený za falšovanie kreditnej karty.

Krajský súd poukázal na to, že z rozsudku francúzskeho súdu zo dňa 7.4.2006, vyplýva, že bol odsúdený za účasť v organizovanej zločineckej skupine s cieľom prípravy teroristického činu v rokoch 1996 – 1998 v Roubaix (Nord) vo Francúzsku, ako aj v Kanade, Turecku, Bosne a v Belgicku a za falšovanie a používanie úradných dokumentov – dokladov totožnosti v roku 1996. Za tieto trestné činy mu bol uložený trest odňatia slobody na 5 rokov. Voči rozsudku sa neodvolal.

V roku 1998 sa dobrovoľne zúčastnil vojenského výcviku vo výcvikovom tábore Al Kaidy „Khalid“ v Afganistane.

S poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj s poukazom na existujúce aktivity Al – Kaidy je podľa krajského súdu plne odôvodnený záver odporcu, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky, ako aj pre spoločnosť. Nie je totižto možné vylúčiť, že – najmä s poukazom na uvedené aktivity navrhovateľa v minulosti – tento nebude v týchto aktivitách pokračovať aj na slovenskom území. Krajský súd pritom poznamenal, že pre aplikáciu použitého ust. § 13c ods. 2/, písm. d), e) zákona o azyle tento zákon nevyžaduje, aby na slovenskom území došlo (priamo) ku konaniu, ktoré možno označiť za nebezpečné pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo pre spoločnosť. Postačuje iba dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre atribút bezpečnosti Slovenskej republiky alebo nebezpečenstvo pre spoločnosť. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, je aplikácia vylučovacej klauzuly odôvodnenou a zákonnou.

Pokiaľ ide o konkrétne námietky navrhovateľa voči neposkytnutiu doplnkovej ochrany:

1/ S poukazom na využitie vylučovacej klauzule je existencia prípadne hroziaceho vážneho bezprávia bezpredmetnou.

2/ Odvolanie sa odporcu na konkrétne súdne rozhodnutia je dôvodným, nakoľko ide o právoplatné rozsudky (v prípade francúzskeho vydaného členskou krajinou EU voči ktorému sa navrhovateľ ani neodvolal), pričom uvedené argumenty korešpondujú s verejne prístupnými informáciami založenými v spise. Navyše navrhovateľ o stykoch s vyššie spomenutými osobami vypovedal počas svojho pobytu na Slovensku pred orgánmi polície.

3/ Pokiaľ ide o námietku prednosti Dohovoru a o judikatúru ESĽP krajský súd poznamenal, že neposkytnutím doplnkovej ochrany navrhovateľovi odporca nerozhodol o jeho vyhostení z územia Slovenskej republiky, teda nemohol porušiť citované ustanovenie Dohovoru.

S poukazom na uvedené krajský súd tieto námietky považoval za nedôvodné.

Krajský súd poukázal tiež na skutočnosť, že navrhovateľ vznesenými námietkami v podstate nenamietal, že by hodnotenie jeho osoby ako nebezpečnej pre bezpečnosť Slovenskej republiky, ako aj pre spoločnosť bolo nesprávnym, ale iba to, že mu doplnková ochrana mala byť poskytnutá, resp. že by nemal byť z územia Slovenskej republiky vyhostený. Podľa krajského aj prípadná existencia vážneho bezprávia je z pohľadu výroku napadnutého rozhodnutia (o neposkytnutí doplnkovej ochrany) irelevantnou, pretože odporca aplikoval vylučovaciu klauzulu jej poskytnutia. Obdobne súd poukázal na skutočnosť, že odporca nerozhodoval o administratívnom vyhostení navrhovateľa a ani o jeho vydaní na stíhanie do krajiny jeho pôvodu.

Na základe uvedeného krajský súd rozhodnutie odporcu, ktorým navrhovateľovi neudelil azyl a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany ako rozhodnutie vydané v súlade so zákonom potvrdil.

III. Dôvody odvolania navrhovateľa

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd namiesto toho, aby skúmal zákonnosť rozhodnutia odporcu, sám posudzoval pri výroku a odôvodnení rozhodnutia o neudelení azylu, či navrhovateľ spĺňa alebo nespĺňa podmienky na udelenie azylu. Vôbec sa nezaoberal tým, či odporca vydal zákonné rozhodnutie a či postupoval v súlade so zákonom.

Krajskému súdu vyčítal, že sa nezaoberal jeho námietkou, že obsah odôvodnenia rozhodnutia odporcu (odôvodňoval skutočnosťami podľa § 13 ods. 2 zákona o azyle) nekorešponduje s výrokom rozhodnutia odporcu, ktorý rozhodol podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Navrhovateľ nesúhlasil s tvrdením krajského súdu, že za prenasledovanie v krajine pôvodu označil pred odporcom jeho súdenie za spáchanie kriminálnych trestných činov. Zdôraznil, že pred odporcom ako aj krajským súdom tvrdil, že mu v krajine dôvodu hrozí mučenie alebo kruté, neľudské, či ponižujúce zaobchádzanie, čo je podľa jeho názoru nepochybne prenasledovaním v zmysle § 2 písm. d/ zákona o azyle.

Krajskému súdu vyčítal, že v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nezdôvodnil, prečo nepovažuje mučenie alebo kruté, neľudské, či ponižujúce zaobchádzanie za prenasledovanie.

Keďže sa krajský súd nezaoberal mučením alebo krutým, neľudským, či ponižujúcim zaobchádzaním, nezaoberal sa ani opodstatnenosťou obáv z takéhoto prenasledovania.

V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR 2Tost 13/2008 zo dňa 7.8.2008, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ má opodstatnené obavy z prenasledovania - závažného porušenia základného ľudského práva nebyť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu.

Navrhovateľ vyjadril obavy, ktorým podľa jeho názoru krajský súd nevenoval dostatok pozornosti, a to, že mu hrozí nebezpečenstvo mučenia alebo podrobenia krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu preto, že bol v Alžírsku v neprítomnosti

odsúdený na doživotný trest odňatia slobody pre jeho príslušnosť k saláfistom - Salafistickej skupine pre výzvu a boj, ktorej cieľom je vytvorenie „fundamentalistického islamského štátu v Alžírsku“. Tento cieľ je podľa navrhovateľa cieľom politickým.

Podľa navrhovateľa existujú u neho dôvody na udelenie azylu v zmysle § 8 písm. a/ zákona o azyle, keďže má opodstatnené obavy z prenasledovania z dôvodov zastávania určitých politických názorov a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže a nechce vrátiť do Alžírska.

Vo vzťahu k posúdeniu a odôvodnenia rozhodnutia odporcu a neposkytnutí doplnkovej ochrany súdom, podľa navrhovateľa zo strany krajského súdu došlo k prekročeniu rámca pôsobnosti, keď nepreskúmateľné a nedostatočne zdôvodnené rozhodnutie nezrušil, ale doplnil dokazovanie o ďalšie dôkazy, čím nahrádzal povinnosti odporcu.

Aj tento postup krajského súdu spočívajúci v zabezpečovaní ďalších dôkazov svedčí podľa navrhovateľa o tom, že rozhodnutie odporcu bolo nedostatočne odôvodnené. V prípade opaku by nemal súd potrebu vykonať pomerne obsiérne dokazovanie.

Navyše dôkazy, ktoré súd zabezpečil pochádzajú z webovej stránky, ktorá hneď vo svojom úvode uvádza, že ide o slobodnú encyklopédiu, ktorú môže upravovať každý.

Navrhovateľ trval na tom, že alžírsky rozsudok nemožno použiť ako relevantný dôkaz v akomkoľvek konaní. Zdôraznil, že predmetný rozsudok bol vydaný v neprítomnosti navrhovateľa a v súvislosti s ním, nie je možné hovoriť o spravodlivom súdnom procese.

V súvislosti s rozsudkom z Francúzska z roku 2006, navrhovateľ uviedol, že rozsudok prijal s tým, že v čase jeho vynesenia už absolvoval takmer celý trest, na ktorý bol odsúdený. Preto sa rozhodol trest bez ďalšieho prijať, keďže v tej chvíli bolo pre neho dôležité len to, aby bol čo najskôr so svojou rodinou. Toto rozhodnutie však neobsahuje žiadne priame dôkazy usvedčujúce ho z účasti v teroristickej skupine.

Podľa navrhovateľa je potrebné aj v súvislosti s rozhodnutím Ahmed proti Rakúsku (sťažnosť č. 25964/94) ako aj rezolúciou Výboru ministrov ResDH (2002)99 zo dňa 7.10.2002 týkajúcej sa rozsudku v prípade Ahmed proti Rakúsku aj v súvislosti s otázkou

poskytnutia doplnkovej ochrany brať do úvahy ustanovenie článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľ uviedol, že z konštantnej judikatúry ESLP vyplýva, že neexistujú žiadne výnimky na ospravedlnenie konania štátu v rozpore s článkom 3 Dohovoru. Judikatúra ESLP vykladá článok 3 Dohovoru v súvislosti s otázkou vydania osôb na základe extradičného konania alebo vyhostenia osôb tak, že zmluvné štáty Dohovoru majú záväzok nevydať/ nevyhostiť danú osobu do krajiny, kde môže byť daná osoba vystavená riziku takého zaobchádzania, ktoré je v rozpore s článkom 3 Dohovoru.

Navrhovateľ poukázal na to, že aj podľa rozhodnutia odporcu mu hrozí v Alžírsku neľudské zaobchádzanie. S inou krajinou nemá žiaden právny vzťah, preto nie je predstaviteľné, že by bol Slovenskou republikou vyhostený do inej krajiny a táto by to akceptovala.

Podľa navrhovateľa je nevyhnutné, aby bez ohľadu na to, či je v prípade navrhovateľa uplatniteľný § 13c/ ods. 2 zákona o azyle, mu bola vzhľadom na prednosť Dohovoru pred zákonmi poskytnutá doplnková ochrana.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

IV. Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že rozsudok krajského súdu navrhol ako vecne správny potvrdiť. Nestotožnil sa s tvrdením navrhovateľa, že bol prenasledovaný z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle.

Odporca k odvolacím námietkami navrhovateľa uviedol, že napadnutým rozhodnutím o neudelení azylu nevyslovil výrok o vydaní navrhovateľa do Alžírska, čo mu zo zákona ani neprislúcha. Vydaním napadnutého rozhodnutia teda nemohlo dôjsť podľa odporcu k porušeniu ľudských práv a slobôd v zmysle článku 3 Dohovoru, tak ako to uvádza navrhovateľ.

V súvislosti s neposkytnutím doplnkovej ochrany navrhovateľovi odporca poukázal na to, že vychádzal z § 13c/ ods. 2 písm. d/ a e/ zákona o azyle, z ustanovenia ktorých vyplýva, že ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť SR alebo predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť, čo je v súlade so smernicou Rady 2004/83/ES.

Podľa odporcu bolo nepochybne zistené, že navrhovateľ je členom alžírkej ozbrojenej teroristickej skupiny pôsobiacej vnútroštátne aj v zahraničí nazývanej „Salafistická skupina pre kázanie a boj“.

Navrhovateľ je jej aktívnym členom, počas príslušnosti k tejto organizácii získal vojenský výcvik v Afganistane, stýkal sa s aktívnymi teroristami, ktorí pripravovali chemické látky na výrobu výbušnín, a v súvislosti s touto činnosťou získaval falšoval osobné a iné doklady. Pre tieto činy bol právoplatným rozsudkom súdu v Alžírsku v neprítomnosti odsúdený na doživotný trest odňatia slobody. Z výsluchu navrhovateľa vyplynulo, že do vojenského výcvikového tábora v Afganistane išiel dobrovoľne. Cestu a výcvik absolvoval pod iným menom tak, aby nebola spoznaná jeho identita, teda s cieľom utajenia vojenského výcviku a jeho využitia v budúcnosti.

Odporca poukázal na to, že tiež je preukázané, že navrhovateľ bol právoplatne odsúdený Súdom vyššej inštancie v Paríži na 5 rokov odňatia slobody za členstvo v skupine páchatel'ov, ktorá sa zameriavala na prípravu teroristického činu, za spolupáchatel'stvo pri falšovaní a používaní sfalšovaných verejných listín. Aj podstata jeho obvinenia a odsúdenia súdom v Alžírsku spočíva v tom, že sa kontaktoval s členmi teroristických skupín, sám absolvoval teroristický výcvik v Afganistane a bol nápomocný pri zabezpečovaní logistickej činnosti, zadovážovaní sfalšovaných dokladov, pasov, kreditných kariet, ubytovaní a organizácii odchodu jednotlivých členov týchto skupín do Afganistanu. Tiež z predchádzajúcich azylových konaní je zrejmé, že navrhovateľ sa aktívne zapájal do činnosti teroristickej skupiny, napomáhal jej členom pri zaobstarávaní dokladov a poskytovaní informácie o kontaktoch v Pakistane a napojení na vojenské výcvikové tábory v tejto oblasti. Bolo tiež preukázané, že navrhovateľ žiadal o udelenie azylu v Kanade a vo Veľkej Británii. Obe jeho žiadosti boli imigračnými úradmi týchto štátov zamietnuté.

Odporca poukázal na to, že pri vydaní napadnutého rozhodnutia posudzoval všetky relevantné okolnosti týkajúce sa predmetnej veci a prihliadnuc na príslušné právne predpisy skonštatoval, že konanie navrhovateľa súvisiace s jeho aktivitami, ktoré jednoznačne podporujú medzinárodný terorizmus, je v rozpore s účelmi a zásadami Organizácie Spojených národov, ohrozuje vnútornú bezpečnosť Slovenskej republiky a predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

K námietke navrhovateľa, že krajský súd neposudzoval zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu, ale sám posudzoval, či navrhovateľ spĺňa alebo nespĺňa podmienky na udelenie azylu, odporca uviedol, že túto námietku považuje za neopodstatnenú a účelovú, nakoľko odporca sám v azylovom konaní dospel k záveru, ktorý prezentoval aj vo svojom rozhodnutí, že v priebehu konania sa nepreukázali dôvody opodstatnených obáv z prenasledovania, tak ako to má na mysli ustanovenie § 8 zákona o azyle.

Odporca na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1/ ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

Podľa § 13c ods. 2 písm. d/ zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky alebo predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť (písm. e/).

V. Argumentácia Najvyššieho súdu SR

V prejednávanej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa, a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o dodržiavaní ľudských práv v Alžírsku za rok 2006, materiál predložený Úradom boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ, články uverejnené v denníkoch SME: „Severoafrikké krídlo Al Kaidy zabilo britského občana“ z 3.6.2009, „Nosí burku, Francúzi odmietli občianstvo“ z 15.7.2008, sobášny list navrhovateľa a občianky Slovenskej republiky T., rodný list dieťaťa A., rozhodnutie anglického rodinného súdu o tom, že súd vyhovel D., ako starej matke mal. A., aby natrvalo odstáhovala mal. z Veľkej Británie a o zverení mal. do jej starostlivosti, návrh na rozvod manželstva v mene svojej dcéry zo dňa 29.5.2008 vedený na OS Bratislava IV, rozsudok OS BA IV sp. zn. 25Ps 31/2006 zo dňa 10.9.2007 o pozbavení T., rod. J. spôsobilosti na právne úkony a ustanovení D. J. za opatrovníčku, rozsudok 16. senátu prvostupňového súdu v Paríži č. 9625339012 zo dňa 7.4.2006 o odsúdení navrhovateľa za členstvo v skupine páchatel'ov, ktorá sa zameriavala na prípravu teroristického činu, spolupáchatel'stvo pri falšovaní a používaní verejných listín na 5 rokov odňatia slobody, rozhodnutie alžírskoho obžalovacieho senátu o postúpení trestnému súdu v Alžíri č. 1836/2002 zo dňa 19.11.2002 a rozsudok súdu v Alžíri č. 175/05 zo dňa 1.6.2005, ktorým bol v neprítomnosti odsúdený za príslušnosť k teroristickej organizácii činnejš v zahraničí a na území štátu ako aj z výroby a používania falzifikátov na doživotný

trest odňatia slobody), z ktorých vyhodnotil a rozsiahle popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu resp. doplnkovej ochrany.

Z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 10.7.2007 vyplynulo, že navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho žiadosti o azyl je skutočnosť, že na Slovensku má manželku, ktorá je chorá a potrebuje opateru. Na Slovensku má aj maloletého syna, o ktorého sa chce postarať. Má obavu, že keby bol vrátený do Alžírsku, tak by mu hrozil trest, možno aj trest smrti. Až na Slovensku sa dozvedel, že v Alžírsku je na neho vydaný zatykač vyšetrojúcim súdom v Sidi M Hamed pre trestný čin členstva v teroristickej skupine a pre falšovanie dokumentov a ich používanie. Uviedol, že nemá vedomosť o tom, na základe čoho rozhodol alžírsky súd. Má za to, že za tieto trestné činy už bol odsúdený francúzskym súdom, ktorý započítal do trestu aj jeho väzenie v Anglicku. Na otázku, či vie, aký trest by mu po vydaní do Alžírsku hrozil, uviedol, že najprv by bolo mučenie, znásilnenie vo väzení a nakoniec trest smrti.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že na otázky položené odporcom počas výsluchu navrhovateľ odpovedal nasledovne:

Na otázku, z akých dôvodov požiadal o azyl v Kanade, navrhovateľ odpovedal, že vtedy bola situácia v Alžírsku nebezpečná, ako dôvod uviedol, že žije v jednej islamskej štvrti v Alžíri, kde v tejto štvrti je veľmi nebezpečný život, nielen zo strany vlády, ale aj zo strany radikálnych skupín. Do Kanady vstúpil na falošný francúzsky pas.

Po vyhostení zo Slovenska do Rakúska v lete 2006 požiadal o azyl, po troch mesiacoch mal možnosť voľného pohybu. Po jednom mesiaci dostal vyrozumenie o tom, že o jeho žiadosti o azyl rozhoduje Slovenská republika.

Na otázku odporcu, aby objasnil v akom čase a z akého dôvodu bol v Pakistane a Afganistane, navrhovateľ uviedol, že podmienky pokračovania azylového konania v Kanade boli také, že musí odísť z Kanady a potom sa môže vrátiť. Išiel na belgický pas do Pakistanu oficiálne po získaní pakistanského víza na dva mesiace do Pakistanu, pricestoval tam koncom roku 1998. Pas, na ktorý pricestoval do Pakistanu majú Angličania vo Veľkej Británii. V Pakistane bol v meste Lahore. Z Pakistanu odišiel do Afganistanu na jeden mesiac, bol v meste Chóšt. Do Pakistanu šiel na sviatok ramadán, ale strávil tam

dva mesiace a pred koncom pobytu v Pakistane sa zoznámil s jedným Alžírčanom, ktorý mu poradil, aby šiel do Afganistanu cvičiť na použitie zbraní. Po mesiaci cvičenia ochorel, dostal maláriu a mal problémy s kĺbmi. Tak sa vrátil do Pakistanu, dva týždne sa tam liečil a vrátil sa do Veľkej Británie. Na druhý deň mal pokračovať v ceste do Kanady a pri ceste späť na letisku ho zadržala britská polícia na letisku. Bol zadržaný tri mesiace z dôvodu zadržania falošného pasu. Potom ho prepustili, ale počas zadržania im rozprával všetko, čo bolo v Pakistane a v Afganistane. Prepustili ho a radili mu, aby požiadal o azyl. Žiadosť o azyl nepodal, žil v jednom byte v Londýne rok a pol a brigádoval v reštaurácii ako predavač na trhu.

Na otázku, prečo sa šiel učiť narábať so zbraňami, odpovedal, že bola to možnosť a tak ju využil. V Británii sa to musí platiť, v USA na školách učia používať zbrane. Zaujímal sa o to. Vtedy nebol na svete nejaký zákon, ktorý by zakazoval navštíviť Afganistan a učiť sa narábať so zbraňami. Inštruktormi boli Afganci, Pakistanci, Indovia, z Dagestanu, Arabi, Palestínčania, ale aj z Európy.

Navrhovateľ uviedol, že v Rakúsku boli za ním viacerí pracovníci tajných služieb a pýtali sa ho na jeho pobyt v Afganistane a Pakistane, vôbec mu nepovedali, že na jeho osobu je v Alžírsku vydaný zatykač. Povedali mu, že ho žiada slovenská strana, ale prečo, mu nevysvetlili.

Na otázku, z akého dôvodu bol v Nemecku vo vyšetrovacej väzbe, navrhovateľ odpovedal, že v roku 2000 bol na jeho priateľa vydaný zatykač za krádež kreditnej karty, on sa tiež pohyboval na falošný francúzsky pas. Po 6 mesiacoch súd v Berlíne konštatoval, že je nevinný a potom odišiel do Veľkej Británie.

Na otázku, aby vysvetlil, či bol členom salafistickej organizácie, za čo má byť obviňovaný zo strany Alžírsku, odpovedal, že nebol a nie je členom tejto skupiny, ale Alžírsko ho z toho obviňuje. Je pravidlom, že ak nejaký občan arabskej krajiny má nejaké problémy v iných štátoch, hlavne v Európe, a píše sa o tom, tak táto osoba po návrate do krajiny pôvodu má veľké problémy. Okrem toho, on z Alžírsku odišiel v roku 1991, salafistická skupina vznikla až v roku 1998 a on s ňou nemá žiadne spojenie.

Navrhovateľ uviedol, že sa obáva návratu do Alžírsku, lebo pozná následky. Obáva sa mučenia, väznenia a nakoniec smrti. Hrozí mu to zo strany alžírskych vládnych orgánov. Alžírsko je známe mučením svojich občanov, nie je tam zákon, ktorý by ochraňoval väzňov. V Alžírsku v roku 1999 bez dôvodu zabili aj bez súdu 16 000 mladíkov a v roku 2001 zabili 130 väzňov, čo bolo zverejnené aj v Európe.

Na otázku, či mu je známe, z čoho bol v Alžírsku obvinený, odpovedal, že vie, za tento skutok bol odsúdený vo Veľkej Británii aj vo Francúzsku. Odpykal si 5 rokov a tri mesiace.

Na otázku, či bol v niektorej z európskych krajín aj vyhostený, odpovedal, že jedine na Slovensku, trest vyhostenia nebol súčasťou trestu v Anglicku a ani vo Francúzsku.

Ako vyplynulo z doplňujúceho pohovoru so žiadateľom o azyl zo dňa 6.5.2009 na otázky odporcu, či je schopný predložiť nejaké doklady svojej totožnosti, prípadne nejaké podklady na zdôvodnenie svojej žiadosti navrhovateľ odpovedal, že nemá žiadne doklady ani materiály.

Na otázku odporcu, aké dôvody žiadosti o azyl uvádzal v Kanade a Veľkej Británii, odpovedal, že v Kanade žiadal o azyl vychádzajúc z vtedy platného stavu v Alžírsku. Vo Veľkej Británii žiadal o azyl preto, lebo tam býval, mal manželku a syna a Francúzi ho chceli, ale on tam nechcel ísť, lebo sa obával, že ho vydajú do Alžírsku. V Rakúsku žiadal o azyl z dôvodu jeho záležitosti z Alžírsku a osudu jeho známeho, ktorý v USA dopadol zle vo vzťahu k Alžírsku.

Na otázku, aby sa vyjadril k informáciám Interpolu SRN, podľa ktorých ho v tejto krajine evidujú pod rôznymi menami a ďalšími aliasmi, odpovedal, že tieto mená sú klamstvá, nemá žiaden vzťah k týmto menám, v zahraničí je už 17 rokov.

Na otázku, aby sa vyjadril, či bol v Nemecku v čase od 24.2.2000 do 18.8. 2000 vo vyšetrovacej väzbe pre t. č. falšovania cenín pod menom A., nar. X., odpovedal, že je pravdou, že bol 6 mesiacov vo vyšetrovacej väzbe, na meno A. si pamätá, ale meno M. mu nič nehovorí, dátum narodenia je jeho.

Pas kúpil v libanonskej reštaurácii v Berlíne za 300 Eur, v Nemecku je to bežná záležitosť.

Na otázku, aby uviedol, ktoré osoby mal na mysli počas pojednávania pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky v PT Opatovská Nová Ves dňa 3.3.2009, keď spomínal, že osoby, s ktorými sa v minulosti stýkal sú podozrivé z terorizmu a pritom voľne žijú v Alžírsku, odpovedal, že mal na mysli muža menom B. A., tento má kanadské občianstvo, je správca kaviarne v Kanade. Tento šiel v minulosti do Alžírska ako kanadský občan, Alžírsko ho zadržalo na 5 rokov, lebo chceli USA ukázať, ako bojujú proti terorizmu, ale po 5 rokoch ho prepustili ako nevinného.

Ďalej sa jedná o F. K., o ktorom hovorili, že je jeho šéf a on patrí do jeho skupiny. Vycestoval do Kanady a má kanadské občianstvo, pracuje ako taxikár.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že počas jeho zadržania v Rakúsku prišli k nemu kanadskí muži v civile, pýtali sa ho na uvedených mužov a jeho prítomnosť v Kanade a krátko na to, ho rakúske úrady prepustili na slobodu.

Na otázku, na aký doklad a prostriedky pricestoval z Francúzska na Slovensko po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody v roku 2006, uviedol, že mal francúzsky občiansky preukaz, kúpil si ho v Paríži na mieste Barabas. Navrhovateľ uviedol, že je to taká ľahká záležitosť, zabezpečiť si doklad, že to ani nestojí za reč. Peniaze získal tak, že mu ich brat poslal z Anglicka (1000,-Eur).

Na otázku ako dlho pred uzavretím manželstva sa poznal s T., odpovedal, že ako moslimovia, nepreferujú dlhší čas spolužitia pred uzavretím manželstva. Manželku poznal asi 9 dní pred uzavretím manželstva. Je zakázané, aby sa stýkali pred manželstvom, a teda to trvalo veľmi krátko. Boli príkladom pre iných.

Na otázku, či má ešte nejaké dôvody žiadosti o udelenie azylu alebo doplnkovej ochrany, odpovedal, že z jeho strany je možné zápisnicu uzavrieť, aj keby dostal 1000 otázok, je ochotný odpovedať a nebude klamať.

VI. Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že v jeho prípade nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle.

Po prvýkrát požiadal o azyl dňa 19.6.2006 počas zaistenia a umiestnenia v ÚPZ na základe rozhodnutia OCP PZ Bratislava č. p. PPZ -106-8/HCP-BA-OCP-AV zo dňa 26.4.2006, potom, čo nelegálne vstúpil na územie Slovenskej republiky z Rakúska a pri cestnej kontrole nevedel hodnoverne preukázať svoju totožnosť. Rozhodnutím OCP Bratislava č. p. PPZ-106-23/HCP-BA-OCP-AV/2006 zo dňa 20.7.2006 bolo rozhodnuté o jeho administratívnom vyhostení a zároveň mu bol uložený zákaz vstupu na územie SR.

Rozhodnutím Migračného úradu MV SR č. p. MU-875-25/PO-Ž/2006 zo dňa 18.7.2006 bola jeho prvá žiadosť o azyl zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Opravný prostriedok navrhovateľa proti rozhodnutiu bol krajským súdom odmietnutý, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.2.2007.

Druhýkrát požiadal o azyl dňa 28.6.2007 počas svojho umiestnenia v predbežnej väzbe v ústave na výkon väzby v Bratislave, z dôvodu, že príslušné štátne orgány Alžírsku ho obviňujú z toho, že ako člen salafistickej organizácie patrí k hľadaným teroristom. Do predbežnej väzby bol vzatý na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 4.5.2007 sp. zn. 1Ntc 2/2007 podľa § 505 ods. 1 Trestného poriadku. Dôvodom vzatia do väzby bol zatýkací rozkaz na účel zadržania a dodania do výkonu väzby, pretože v Alžírsku je trestne stíhaný pre trestný čin členstva v teroristickej skupine a trestný čin falšovania dokumentov a ich používania podľa § 87 ods. 3 a ods. 6 a podľa § 222 Trestného zákona Alžírskej ľudovej a demokratickej republiky. Vo väzbe zotrval do 7.8.2008, kedy bol na základe uznesenia NS SR sp. zn. 2Tost 13/2008 zo dňa 7.8.2008 prepustený na slobodu.

NS SR v predmetnej veci rozhodol, že vydanie navrhovateľa do Alžírsku na trestné stíhanie je neprípustné, nakoľko v jeho prípade hrozí porušenie zákazu mučenia alebo neľudského či ponižujúceho zaobchádzania, čo je nezlučiteľné s čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 16 ods. 2 Ústavy SR.

Po prepustení z väzby bol na základe právoplatného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a z dôvodu neoprávneného pobytu na území SR zaistený a umiestnený v UPZ Medveďov na výkon administratívneho vyhostenia. Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Trnave, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zaistení navrhovateľa a o jeho umiestení v UPZ potvrdil.

V prípade druhej žiadosti o azyl odporca rozhodol tak, že navrhovateľovi azyl neudelil a rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi, súčasne rozhodol, že v prípade navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia do Alžírka (rozhodnutím č. p.: MU-1405/PO-Ž-2007 zo dňa 24.9.2007). Rozhodnutie bolo dňa 1.10.2007 doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa, ktorý sa písomne dňa 30.10.2007 vzdal práva na podanie opravného prostriedku, čím rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

V prípade tretej žiadosti o azyl dňa 6.10.2008 odporca rozhodol tak, že žiadosť navrhovateľa o azyl zamietol ako zjavne neopodstatnenú. Krajský súd v Bratislave dňa 4.2.2009 rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd uložil odporcovi vyhľadať a do spisu založiť všetky dostupné dôkazy, podklady a písomnosti vzťahujúce sa na prejednávajúcu vec, ako aj relevantné správy o krajine pôvodu a po ich získaní uložil odporcovi rozhodnutie náležitým a zákonným spôsobom odôvodniť.

Odporca v napadnutom rozhodnutí uviedol, že po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie, boli do spisu zabezpečené aktuálne informácie o Alžírsku spracované odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ, vrátane aktuálnej správy o ľudských právach v Alžírsku za rok 2008 vydané Úradom pre demokraciu a ľudské práva USA z 25.2.2009, opätovne bol vo veci vypočutý navrhovateľ.

Odporca konštatoval, že pri vyhodnocovaní žiadosti navrhovateľa o azyl vychádzal z dôvodov jeho žiadosti, a to, že chce na Slovensku žiť a s manželkou a maloletým synom a že v prípade návratu do krajiny jeho pôvodu sa obáva o svoj život, lebo je obvinený z členstva v islamskej teroristickej skupine a bol v krajine pôvodu odsúdený na trest doživotia.

Odporca uviedol, že sa oboznámil z rozsudkom 16. senátu prvostupňového súdu v Paríži č. 9625339012 zo dňa 7.4.2006, ktorý ho za členstvo v skupine páchatel'ov, ktorá sa

zameriavala na prípravu teroristického činu, ďalej za spolupáchateľstvo pri falšovaní a používaní verejných listín odsúdil na 5 rokov odňatia slobody a bol mu uložený zákaz vstupu na francúzske územie. Podľa rozsudku francúzskeho súdu odišiel na výcvik do Afganistanu s A. R., ktorý bol 14.12.1999 zadržaný v blízkosti Seattle so 60 kg výbušnín a detonátorom vo svojom vozidle. Hrozilo mu 130 rokov väzenia, avšak dohodol sa s americkými úradmi na skrátení trestu na 27 rokov, keďže im poskytol podrobené informácie o pláne atentátu a islamistickej siete, ku ktorej patrila. Okrem iného vypovedal, že M. L. sa k nemu pripojil v Kanade, aby spoločne pripravili a uskutočnili atentát v USA, ale zadržanie L. na letisku v Heathrow dňa 5.11.1998 tomu zabránilo. Ďalším dôkazom boli dva listy od M. L., ktoré napísal tajným písmom v londýnskej väznici v novembri a decembri 1998, kde hovorí o svojom pobyte v Afganistane a vyjadruje ľútosť nad tým, že ho uväznenie zastavilo, lebo návrat do Kanady mal priniesť prekvapenie. Z bytu na námestí Malicorne v Montreali, o ktorom M. L. na pojednávaní vo Francúzsku uviedol, že to bol jeho byt, boli uskutočnené a prijaté viaceré telefonické hovory s aktivistami činnými v radikálnom islamskom medzinárodnom terorizme, osobitne z Bosny, kde boli pripravované atentáty spáchané v čase od januára do marca 1996 na severe Francúzska ako aj počas summitu G7 v meste Lille.

Odporca ohľadne výchovy maloletého syna do spisu zabezpečil doklady ako sobášny list navrhovateľa a T. - občianky SR, rodný list dieťaťa A., rozhodnutie anglického rodinného súdu o tom, že súd vyhovel D., ako starej matke mal. A., aby natrvalo odsťahovala mal. z Veľkej Británie a o zverení mal. do jej starostlivosti, návrh na rozvod manželstva v mene svojej dcéry zo dňa 29.5.2008 vedený na OS Bratislava IV, rozsudok OS BA IV sp.zn. 25Ps 31/2006 zo dňa 10.9.2007 o pozbavení T., rod. J. spôsobilosti na právne úkony a ustanovení D. J. za opatrovníčku.

Odporca poukázal na to, že do spisu založil úradné preklady rozhodnutia alžírskoho obžalovacieho senátu o postúpení trestnému súdu v Alžíri č. 1836/2002 zo dňa 19.11.2002 a rozsudok súdu v Alžíri č. 175/05 zo dňa 1.6.2005, ktorým bol v neprítomnosti odsúdený za príslušnosť k teroristickej organizácii činnjej v zahraničí a na území štátu ako aj z výroby a používania falzifikátov na doživotný trest odňatia slobody. Poukázal na to, že podstata obvinenia spočívala v tom, že navrhovateľ sa kontaktoval s členmi teroristických skupín, sám absolvoval teroristický výcvik v Afganistane a bol nápomocný pri zabezpečovaní dokladov, pasov, kreditných kariet, ubytovania a pri organizácii odchodu jednotlivých členov týchto skupín do Afganistanu.

V súvislosti s navrhovateľom uvedeným dôvodom žiadosti o azyl, (že chce žiť na Slovensku so svojou manželkou a maloletým synom, ktorí sú občanmi SR), odporca uviedol, že vychádzal z článku 9 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého dieťa nemôže byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, okrem prípadov, keď príslušné úrady na základe súdnych rozhodnutí v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že takéto oddelenie je potrebné v najlepšom záujme maloletého.

V tejto súvislosti odporca vychádzal zo skutočnosti, že počas pobytu navrhovateľa vo väzbe v Anglicku, už anglický súd rozhodol o zverení maloletého do opatery jeho starej matky a následne potvrdil aj Okresný súd Bratislava IV, že po tom, ako sa matka maloletého pre psychickú chorobu nemohla postarať o jeho výchovu, rozhodol o zverení maloletého do opatery starej matky. Podľa odporcu je teda dôvodný predpoklad, že je v najlepšom záujme maloletého, ak bude do vyliečenia svojej matky vychovávaný starou matkou.

Odporca v napadnutom rozhodnutí ďalej poukázal na čl. 8 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z ktorého vyplýva právo každého na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, avšak upriamil pozornosť na ods. 2 tohto článku, z ktorého vyplýva, že štátny orgán môže do tohto práva zasahovať, ak je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti a predchádzania nepokojom a zločinnosti.

Odporca síce pripustil, že otázku rešpektovania rodinného života v zmysle uvedeného medzinárodného dohovoru upravuje aj zákon o azyle (§ 10, 13b/, 31a/ a 47), avšak tieto ustanovenia nebolo možné aplikovať v prípade navrhovateľa, keďže jeho rodinní príslušníci (manželka a syn) sú štátnymi občanmi SR.

Navyše s prihliadnutím na predchádzajúce aktivity navrhovateľa, akými sú jeho nelegálny vstup a neoprávnený pobyt na území SR, popísaná kriminálna minulosť či príslušnosť k medzinárodnej teroristickej skupine, ktoré boli preukázané, možno podľa odporcu odôvodnene predpokladať, že navrhovateľ predstavuje reálne nebezpečenstvo pre bezpečnosť SR a nebezpečenstvo pre spoločnosť.

K druhému dôvodu jeho žiadosti o azyl (obava z trestného postihu a uväznenia za terorizmus v prípade návratu do krajiny pôvodu) odporca uviedol, že takýto dôvod, a to ani s odkazom navrhovateľa na rozhodnutie NS SR o neprípustnosti jeho vydania na trestné stíhanie do Alžírsku, nepovažoval za dôvod relevantný na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle.

Podľa odporcu žiadnemu štátu nemožno uprieť právo na trestné stíhanie osôb za činy, ktoré sa vo všeobecnosti kvalifikujú ako trestné činy. Podľa odporcu v prípade navrhovateľa nenastali také skutočnosti, ktoré by v spojení s niektorým z dôvodov uvedeným v § 8 zákona o azyle mohli byť priradené pod pojem prenasledovania, tak ako je tento pojem vymedzený v § 2 písm. d/ zákona o azyle.

Snahu navrhovateľa, aby tento dôvod (keďže sa navrhovateľovi v krajine pôvodu kladie za vinu príslušnosť k salafistom, ktorých cieľom má byť vytvorenie fundamentalistického islamského štátu, teda tento cieľ je cieľom politickým) bol vyhodnotený za dôvod politický, odporca uviedol, že za prostriedky politického boja nepovažuje ozbrojené útoky a atentáty, ktoré vykonáva salafistická organizácia v Alžírsku, či iná teroristická organizácia kdekoli na svete.

Podľa odporcu navrhovateľ v priebehu správneho konania nepreukázal opodstatnenosť, ani existenciu obáv z prenasledovania na základe rasy, národnosti, náboženstva, zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Navrhovateľova príslušnosť k salafistickej islamskej organizácii ako odnoži Al Kaidy, ktorá sa preukázala v predchádzajúcom trestnom konaní, a z ktorej je obvinený aj v krajine jeho pôvodu, nezodpovedá obavám z prenasledovania na základe určitých politických názorov, pretože dosahovanie politických cieľov kriminálnymi a teroristickými akciami nie je adekvátne poskytovaniu medzinárodnej ochrany tým, ktorí tieto činy vykonávajú alebo podporujú.

Aktivita navrhovateľa nezlučiteľné s princípmi demokracie, jeho kontakty s osobami, ktoré sú podozrivé alebo právoplatne odsúdené z teroristických akcií, sú podľa odporcu činnosťami, ktoré boli v rámci azylového konania dôsledne posudzované a ktoré dovedli odporcu k rozhodnutiu o neudelení azylu navrhovateľovi.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

V nadväznosti na definíciu vážneho bezprávia ako predpokladu pre poskytnutie doplnkovej ochrany (§ 2 písm. f/ bod 2/ zákona o azyle, podľa ktorého za vážne bezprávie možno považovať mučenie, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie), odporca aj s poukazom na správy o krajine pôvodu pripustil, že v prípade navrhovateľa, ktorý je v krajine jeho pôvodu odsúdený za terorizmus, je možnosť, že v prípade jeho návratu do Alžírsku by mohol byť vystavený reálnej hrozbe neľudského zaobchádzania.

V tejto súvislosti však odporca poukázal na Smernicu Rady 2004/83/ES z 29.4.2004 (tzv. kvalifikačná smernica), z ktorej vyplýva, štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva je vylúčená z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomná.

Rozhodnutie, ktorým odporca neposkytol navrhovateľovi doplnkovú ochranu, odôvodnil ustanovením § 13c/ ods. 2 písm. d/ a e/ zákona o azyle, z ktorého vyplýva, že ministerstvo vnútra neposkytne doplnkovú ochranu ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť a bezpečnosť Slovenskej republiky.

Podľa odporcu toto nebezpečenstvo navrhovateľa vyplýva z jeho súdne preukázanej príslušnosti k teroristickým skupinám. Pohyboval sa v takýchto skupinách, dobrovoľne odišiel do Afganistanu, kde absolvoval výcvik, ktorý pozostával z cvičenia s rôznymi druhmi zbraní a výbušnín, vrátane náboženskej prípravy. S takýmito osobami je aj naďalej v kontakte, pričom v minulosti im aj aktívne pomáhal. Podľa odporcu je dôvodné podozrenie, že navrhovateľ by mohol z územia Slovenskej republiky poskytovať osobám podozrivým zo zapojenia sa do celosvetových teroristických operácií logistickú podporu, spočívajúci v materiálnom zabezpečení, ubytovaní, vybavovaní dokladov, prechodov cez hranice, spôsobov komunikácie, kontaktov a iných prostriedkov potrebných pre činnosť príslušníkov teroristických skupín.

Odporca v rozhodnutí popisuje spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

VII. Zhrnutie

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu, že chce žiť na Slovensku pre rodinné väzby (manželka je chorá a potrebuje opateru a o maloletého syna sa chce starať). Má obavu, že keby bol vrátený do Alžírsku, tak by mu hrozil trest, možno aj trest smrti, obáva sa mučenia, znásilnenia vo väzení a nakoniec trestu smrti.

Neobstojí námietka navrhovateľa, že rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

Tvrdenie navrhovateľa, že odporca síce rozhodol o neudelení azylu pre nesplnenie zákonných podmienok, rozhodnutie však odôvodňoval, akoby rozhodol o použití vylučovacej klauzuly ohľadne neudelenia azylu, sa nepreukázalo ako pravdivé.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia totiž vyplynulo, že odporca venoval dôvodom žiadosti navrhovateľa o azyl, a to každému osobitne, náležitú pozornosť, vo veci vykonal dokazovanie okrem výsluchu navrhovateľa obsahom správ o krajine pôvodu, ktorých podstatnú časť v rozhodnutí s uvedením zdrojov aj uviedol, pričom z rozhodnutia odporcu je zrejmé, prečo dôvody navrhovateľa nepovažoval za relevantné na udelenie azylu v zmysle zákona o azyle s citáciou príslušných ustanovení zákona o azyle, na základe ktorých rozhodol.

Krajský súd sa rovnako zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktoré požiadal navrhovateľ o azyl.

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ust. § 250 1 ods. 2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku uviedol, v čom vidí nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Predovšetkým namietal, že z uznesenia NS SR 2Tost 13/2008 zo dňa 7.8.2008 vyplýva, že navrhovateľ má opodstatnené obavy z prenasledovania - závažného porušenia ľudského práva nebyť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu. Navrhovateľovi hrozí toto

nebezpečenstvo preto, že bol v Alžírsku v neprítomnosti odsúdený na doživotný trest odňatia slobody pre jeho príslušnosť k salafistom. Tento cieľ je podľa neho cieľom politickým.

Navrhovateľ namietal proti rozhodnutiu o neposkytnutí doplnkovej ochrany, pretože sú vážne dôvody sa domnievať, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. Podľa navrhovateľa je nevyhnutné, aby bez ohľadu na to, či je v jeho prípade uplatniteľný § 13c/ ods. 2 zákona o azyle, mu bola vzhľadom na prednosť Dohovoru poskytnutá doplnková ochrana.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd považoval jednak skutkové zistenia správneho orgánu za správne vrátane záveru odporcu o nepreukázaní relevantných dôvodov o udelenie azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi za zákonné.

Krajský súd v prejednávanej veci doplnil dokazovanie vyhľadaním informácií z verejne prístupných internetových zdrojov, zameraných na zistenie postavenia samotného navrhovateľa, ako aj osôb, s ktorými sa navrhovateľ stýkal.

Záver krajského súdu o správnosti skutkových zistení odporcu aj po vykonaní dôkazov samotným súdom v preskúvacom konaní totiž vypovedá o správnosti postupu krajského súdu, ktorý takto postupoval v súlade s § 250i ods. 1 vety druhej OSP.

Krajský súd bol viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a nič mu nebránilo v tom, aby aproboval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal odporca. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP síce nevyplýva povinnosť súdu vykonať dôkazy, pokiaľ však súd dospeje k záveru o potrebe vykonania dôkazov, ktoré považuje za nevyhnutné na preskúmanie rozhodnutia odporcu, nemožno takýto postup súdu považovať za postup, ktorým súdom nahrádza činnosť správneho orgánu, tak ako to namietal navrhovateľ.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť aj v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, (ktorý vyžaduje u súdneho orgánu uplatnenie úplnej apelačnej jurisdikcie vrátane vykonávania dokazovania, ak to považuje za nevyhnutné v správnom súdnictve) obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani čo do ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.

Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učených správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správnemu orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zväži, či tak učiní sám.

Týmto požiadavkám, postup krajského súdu v predmetnej veci zodpovedá. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodmi, pre ktoré požiadal navrhovateľ o azyl, svoje stanovisko k jednotlivým námietkam, ako aj k zisteniam, ktoré čerpal jednak z dôkazov vykonaných v správnom konaní a doplnených v súdnom konaní, podrobne analyzoval aj so svojim právnymi závermi, pričom odvolací súd v takomto postupe krajského súdu nevidel navrhovateľom tvrdené prekročenie rámca súdneho prieskumu rozhodnutia, resp. nahradenie činnosti odporcu pri zisťovaní skutkového stavu veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o to, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou.

Dôvod žiadosti o azyl spočívajúci v snahe žiadateľa o azyl o vedenie súkromného a rodinného života s osobami, ktoré sú štátnymi príslušníkmi krajiny, na území ktorej sa domáha udelenia azylu nie je relevantným dôvodom pre udelenie azylu. Takýto dôvod žiadosti vôbec nevychádza z tvrdenia žiadateľa o prenasledovaní resp. hrozbe

prenasledovania niektorého z taxatívne vymedzených dôvodov v zmysle zákona o azyle a je z hľadiska posudzovania dôvodnosti jeho žiadosti o azyl irelevantný.

Vzhľadom k tomu, že v prípade manželky a maloletého syna navrhovateľa sa jedná o štátnych príslušníkov Slovenskej republiky, neprichádza do úvahy ani aplikácia odporcom citovaných ustanovení zákona o azyle, ktoré riešia otázku zlúčenia rodiny, avšak iba v prípade, že by sa jednalo o žiadateľov o azyl, ktorí sú žiadateľmi o azyl, pričom v danom prípade sa o takýto prípad nejedná.

Pokiaľ žiadateľ namietal, že jeho druhý dôvod (obava z trestného postihu a uväznenia za terorizmus, keďže sa navrhovateľovi v krajine pôvodu kladie za vinu príslušnosť k salafistom, ktorých cieľom má byť vytvorenie fundamentalistického islamského štátu,) mal byť vyhodnotený za dôvod politický, odvolací súd považoval túto námietku za nedôvodnú.

Odhliadnuc od toho, že takýto dôvod navrhovateľ v žiadosti o azyl neuvádzal, preto ani nemôže odporcovi, resp. krajskému súdu následne vyčítať, že nesprávne posúdili jeho žiadosť o udelenie azylu. **Jeho snaha o dodatočné posúdenie jeho žiadosti ako žiadosti politickej nie je možná nielen z hľadiska existencie rozporov v tvrdeniach navrhovateľa, ktorý na jednej strane popiera, že bol členom salafistickej organizácie a na strane druhej žiada, aby vzhľadom na ciele tejto organizácie (dosiahnutie fundamentalistickej islamskej krajiny, ktoré považuje za ciele politické), bola jeho žiadosť o udelenie azylu posudzovaná ako žiadosť z politických dôvodov.**

Ale **primárne žiadosť navrhovateľa nemohla byť dôvodne vyhodnotená za politickú žiadosť, pretože navrhovateľ bol v Alžírsku odsúdený za kriminálne trestné činy a nie za uplatňovanie svojich politických názorov.** V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálený výklad Ženevskej konvencie (1951), podľa ktorého je nutné rozlišovať stíhanie za politické názory a za politicky motivované trestné činy. **Za prostriedky politického boja, ktoré požívajú ochranu žiadateľa o azyl v podobe azylu nie je možné považovať ozbrojené útoky a atentáty,** ktoré vykonáva salafistická organizácia, v ktorej svoje členstvo navrhovateľ navyše popiera.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že odporca ani krajský súd nevenovali náležitú pozornosť hrozbe mučenia alebo neľudského ponižovania, ktorá vyplýva pre navrhovateľa

z rozhodnutia NS SR o neprípustnosti jeho vydania na trestné stíhanie do Alžírsku, nepovažoval odvolací súd túto námietku za dôvodnú, a to ani v súvislosti s požiadavkou navrhovateľa, aby správny orgán pri úvahe o poskytnutí doplnkovej ochrany bral na zreteľ ustanovenie článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ako totiž navrhovateľ správne uviedol, z judikatúry ESĽP vyplýva, že súd vykladá článok 3 Dohovoru v súvislosti s otázkou vydania osôb na základe extradičného konania alebo vyhostenia osôb, nie však v súvislosti s rozhodovaním o azyle, resp. doplnkovej ochrany.

Právo na azyl nie je zahrnuté medzi práva a slobody, ktoré sú obsiahnuté v texte Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani v protokoloch k nemu. Uvedené bolo potvrdené viacerými odporúčaniami zhromaždenia Rady Európy o práve azylu (odporúčanie 293 (1961), Prijaté texty, 30. riadne zasadnutie, 21.- 8.9.1961 a odporúčanie 434 (1965), Ročenka Dohovoru, 1965, zv. 8, s. 56-57 (1965 a následné rezolúcie a deklarácie Výboru ministrov (rezolúcia 67/14/, Ročenka Dohovoru, 1967, zv. 10, s. 104-105, Deklarácia týkajúca sa územného azylu, prijatá 18.11.1977, Zozbierané texty, 1987, s. 202).

Z judikatúry ESĽP (Soering v. Spojené kráľovstvo, rozsudok zo dňa 7.8.1989, Karalevičius v. Litva, rozsudok zo dňa 7.4.2005) vyplýva, že vyhostenie žiadateľa o azyl zmluvným štátom však môže nastoliť otázky vo vzťahu k čl. 3 Dohovoru a založiť zodpovednosť štátu podľa Dohovoru, ak existujú vážne a preukázané dôvody vedúce k presvedčeniu, že daná osoba je vystavená v krajine návratu reálnemu riziku mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania (rozsudok Cruz Varas v. Švédsko z 20.3.1991).

ESĽP v rozsudku Ahmed proti Rakúsku (zo dňa 17.12.1996) na ktorý sa navrhovateľ odvoláva, pripomenul, že čl. 3 Dohovoru absolútne zakazuje mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest bez ohľadu na správanie obete a na rozdiel od väčšiny hmotných ustanovení Dohovoru a Protokolu č. 1 a 4, čl. 3 nepripúšťa žiadne výnimky ani odstúpenie podľa čl. 15, dokonca ani v prípade verejného ohrozenia štátnej existencie, uvedený princíp podľa rozsudku však platí v prípadoch vyhostenia, ktorých sa dotýka čl. 3 a nie v prípade rozhodovania o udelení azylu, resp. doplnkovej ochrany.

Z rozhodnutí ESLP vyplýva, že zmluvné štáty Dohovoru majú záväzok nevydat'/ nevyhostiť danú osobu do krajiny, kde môže byť daná osoba vystavená riziku takého zaobchádzania, ktoré je v rozpore s článkom 3 Dohovoru.

V danom prípade však predmetom súdneho preskúmania nebolo rozhodnutie o vyhostení navrhovateľa, ale rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a neposkytnutí doplnkovej ochrany, na žiadosť navrhovateľa.

Obe formy poskytnutia ochrany prichádzajú do úvahy len za splnenia podmienok ustanovených zákonom o azyle, pričom ani z rozhodovacej činnosti ESLP (k výkladu čl. 3 Dohovoru) nevyplýva bez ďalšieho povinnosť zmluvného štátu (Dohovoru) udeliť azyl, resp. doplnkovú takému žiadateľovi o azyl, u ktorého existujú dôvody vedúce k presvedčeniu, že žiadateľ o azyl je osobou, ktorá je vystavená v krajine pôvodu reálnemu riziku mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania.

Odvolačí súd k námietke navrhovateľa, že odporca, resp. krajský súd mal vyhodnotiť hrozbu mučenia alebo neľudského zaobchádzania, za prenasledovanie, a to v zmysle § 2 písm. d/ zákona o azyle uvádza, že zákon o azyle za prenasledovanie považuje závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v

1. použítí fyzického alebo psychického násilia vrátane sexuálneho násilia,
2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom,
3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu,
4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste,
5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2,
6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti deťom.

Z citovaného ustanovenia nevyplýva, že za prenasledovanie zákon o azyle (*expressis verbis*) považuje mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie. Mučenie alebo

neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie je uvedené pod bodom 2/ definície vážneho bezprávia v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Ustanovenie § 2 písm. f/ zákona, ktoré definuje vážne bezprávie je významné z hľadiska posúdenia dôvodov pre poskytnutie doplnkovej ochrany a nie pre udelenie azylu, ako nesprávne argumentoval navrhovateľ.

Ustanovenie § 2 písm. d/ zákona o azyle, ktoré definuje konkrétne situácie, ktoré je možné považovať za prenasledovanie, nie je možné aplikovať na prípad žiadateľa o azyl bez predchádzajúceho splnenia základnej podmienky ako predpokladu udelenia azylu, a tou je existencia opodstatnených obáv z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine (§ 8 zákona o azyle).

Podľa odvolacieho súdu odporca dospel k správne mu záveru, ktorý si osvojil aj krajský súd, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákona o azyle.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie.

V predmetnej veci odporca aj s poukazom na správy o krajine pôvodu pripustil, že v prípade navrhovateľa, ktorý je v krajine jeho pôvodu odsúdený za terorizmus, je možnosť, že v prípade jeho návratu do Alžírsku by mohol byť vystavený reálnej hrozbe neľudského zaobchádzania. Na strane druhej vzhľadom na okolnosti daného prípadu uplatnil tzv. vylučovaciu klauzulu.

Vylučovacie klauzuly sú taxatívne vymedzené v čl. 12 (vo vzťahu k azylu) a v čl. 17 kvalifikačnej smernice (vo vzťahu k doplnkovej ochrane), ako aj v citovanom ustanovení § 13c/ ods. 2 písm. d/ a e/ zákona o azyle, ktoré odporca na prípad navrhovateľa aplikoval.

Teda aj v prípade, že žiadateľ o azyl spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, je vylúčený z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomný.

Odporca vo svojom rozhodnutí podrobne popísal z akých podkladov pre záver o nebezpečenstve navrhovateľa pre bezpečnosť krajiny, v ktorej žiada o azyl resp. doplnkovú ochranu, vychádzal a podrobne popísal, ako dospel k záveru o preukázanej príslušnosti navrhovateľa k teroristickým skupinám.

Námietka navrhovateľa, že v konaní pred súdom v Paríži sa neodvolal vzhľadom na dĺžku jeho väzby, ktorá sa zhodovala s dĺžkou vymeraného trestu neobstojí a vo vzťahu k jeho tvrdeniam o nevine v skutkoch, za spáchanie ktorých mu bol uložený trest a z ktorých okrem iného odporca pri posudzovaní jeho nebezpečnosti pre spoločnosť vychádzal, je irelevantnou.

Z pohľadu súdne preukázanej viny navrhovateľa za aktivity v teroristickej organizácii (rozsudok 16. senátu prvostupňového súdu v Paríži č. 9625339012 zo dňa 7.4.2006 a rozsudok súdu v Alžíri č. 175/05 zo dňa 1.6.2005), ako aj vzhľadom na poznatky odporcu získané výsluchom navrhovateľa k jeho výcviku boja so zbraňami a výbušninami absolvovanému v Afganistane, ako aj na poznatky získané z Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ SR), **je podľa odvolacieho súdu namieste dôvodnosť odporcom vysloveného podozrenia z obavy, že navrhovateľ by mohol z územia Slovenskej republiky poskytovať osobám podozrivým zo zapojenia sa do celosvetových teroristických operácií logistickú podporu pre činnosť príslušníkov teroristických skupín, a preto krajský súd nepochybil, keď rozhodnutie v časti o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi, považoval za zákonné.**

Podľa odvolacieho súdu samotný fakt, že navrhovateľ v štádiu súdneho konania o preskúmanie rozhodnutia odporcu, opustil územie Slovenskej republiky, a že o azyl dokonca požiadal aj v Rakúsku, kam nelegálne vycestoval, nasvedčuje tomu, že o skutočnú ochranu krajiny, kde pôvodne žiadal o azyl, nejavil reálny záujem.

Odvolací súd má za to, že stav vo veci bol spoľahlivo zistený, odporca si zabezpečil potrebné podklady pre svoje rozhodnutie, k dokazovaniu použil všetky prostriedky, ktorými je možné zistiť a objasniť skutočný stav veci. Rozhodnutie odporcu vychádza zo zistených podkladov a je dostatočne odôvodnené. Skutková podstata má náležitú oporu v administratívnom spise odporcu, pri zisťovaní nebol porušený zákon v ustanoveniach o konaní pred správnym orgánom takým spôsobom, že by to mohlo ovplyvniť jeho zákonnosť.

Za situácie, keď krajský súd po doplnení dokazovania nemal pochybnosti o zistenom skutkovom stave a dospel k záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia a odvolací súd nezistil dôvody pre zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku, rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 30. marca 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová